

Samo
Simčič

RASTLINA Rastlina môli*
 MOLI črpa slo iz mojega telesa,
 rastlina môli
 vrta pot
 za sok
 v moje telo,
 rastlina môli
 vleče lok svojega stebła
 po struni mojega hrbta
 in beseda v meni
 njen
 srka
 zvok.

Črnega kozla sežgem.
 Črnega ovna sežgem.
 Visoki črni topoli pojo
 z vetrom pred votlino,
 kjer spim

* rastl'na môli čuva Odiseja, da ga Kirka ne začara v svinjo

in odhajam vanjo
z rastlino môli.

Po nepokošenih travnikih hodim
s tiho in vdano,
čisto in lepo,
šesterokrako in rdečo
rastlino môli.

In raste
in črpa slo
in vrta pot
in njen
srka
zvok
beseda v meni,
ko ljubim rastlino môli.

Ona pa umiva vola,
mu češe črne dlake
in diha trakove,
ki sevajo v njena pljuča
zrak.

Čista in lepa
je ta
rastlina môli,
skrivna je reka,
ki pravi: »Hodi
z rastlino môli!«

Tako sem vdan
nepreklicno.
Svobodno darovan
gorëč počasi
tlim v radosti
v žaro in dim.
Moč in um razlijem,
ker ljubim
rastlino môli.

VOLČNICA Prinesi mi volčnico,
 rožo strupnico!
 Zgodaj zjutraj mi jo prinesi,
 v svitu, ko se zlije noč, ki je ne spim,
 v jagodo,
 tedaj mi prinesi volčnico!

Najprej bom roso spil.
 Jutranji pot z njene kože
 mi žejo nespečne mišice v očeh
 bo napojil.
 Da bom močan preživel dan.

Potem bom njen sok,
 iztisnjen v naprstnik mrzlega čaja,
 po kapljicah spojil
 s svojo krvjo
 in v meni bo bel plod
 vso noč odprtih oči
 vzkalil
 in zdramil v živcih drevo.

Rožo smrtnico,
 izlito v moje meso,
 bom ubil
 z njegovo rastjo.

Da bom močan preživel dan.

Najprej tvoja ljubezen
 naj bo pest moje gomile,
 ker zanjo živim.
 Potem naj druge pesti
 znosijo na kup
 zemljo za moje telo.
 Vse mesto naj mi prinaša
 jagode volčnic.

Tisoč let je zlo
 v gozdu čakalo pripravljeno
 in ga pred trganjem varovalo

nebo.
 Zdaj roko nad njim
 nosi sonce s seboj odtrgano.
 Vzniknilo je podivjano
 zdaj bo tisoč let srca polnilo
 z rožo strupnico.

Jaz pa v noči bedim. Belo jagodo v srcu plodim.
 Zato mi v svitu prinesi volčnico,
 moji krvi slabotnico.
 Močan bom preživel dan.
 Zvečer bom legel utrujen, a ne bom spal,
 takrat bom svoj vrt gojil
 tam . . .

KDO Nimaš molka v kosteh,
 nisi kamen.
 Tvoje besede niso otoki
 v morju tvoje krvi.
 Ti nisi dež, reka, oblak.
 Sanje tvoje ne dvigajo v veter
 listnatih perutnic.
 Ti nisi
 z barvami osvetljeno ozračje.
 Tvoja smrt in spanje brez sna
 ne spleta tkiva tvojim mislim
 in ne poljublja ne konja ne kobile
 v tvojih bokih.
 Ti nisi človek,
 ti nisi mož,
 in ženska nisi
 in nikogar plod.
 Kdo si, seme nezaplojeno,
 kaleče v zemlji angelski?

Kdo
 je tehtnica misli,
 razmaknjena od bledega uma device,
 v srcu
 divjem?

ZORA Ne imenuj strasti
 z izpljunki na zanemarjenem robu ceste,
 ampak jo umij v kaplji dežja,
 v sladkornem kristalu smeha
 in bolečini, ko se vlije čez lice
 in zapeče v oko!
 In operi jo v pokrovu obzorja,
 kadar je jasen in vroč!

Kajti demon
 svoje kraljestvo požiga
 in pekel v lastnem ognju svita
 vzhod dneva.
 Kaj je najlepše? Jutro?
 Lepa je
 zora.

MOJE TELO Sedem let
 je neki davni svetli dan ugašal
 in postajal noč. V poznem, temnem večeru
 sem sestavil svoje čute v tip
 in tako je bilo
 moje telo
 eno samo velikanovo oko.

Potem sem sedem let dramil temu očesu
 drugo oko.
 Majhen sem bil. Toliko me je bilo,
 kolikor sem z drugim očesom svetil
 v svoje telo.

Sedem let sem nato čepel, mali mož,
 ob skali nekega kamnoloma. Razbijal sem.
 Prah sem namočil z znojem
 in zložil raztolčene kose v zid.
 Jok moje duše
 je solze sušil,
 dokler se znašel ni
 sam z lastno soljo.

V enaindvajsetih letih je noč postala polnoč
in trdno spanje bi moralo biti
četrtih sedem let.
Ampak jaz sem razločil temo
in tostran zidu svoj prostor napolnil z zemljó.
Z vero v čas
obračunal sem
z nočjo.

Petič je sedem let v bledici svitanja
odšlo
v jasno črto med nebom in gorami.
Zletelo je mojih ptic
stokrat sto.

Zdaj pa se osuje
v list in kamen
v jutru dneva
moje telo,
poklekne iz sna na tla
in poljubi preko hriba razlito
in v njegovem izviru odlito
snubljeno,
ljubljenost . . .

To pride z zrakom in vodó.